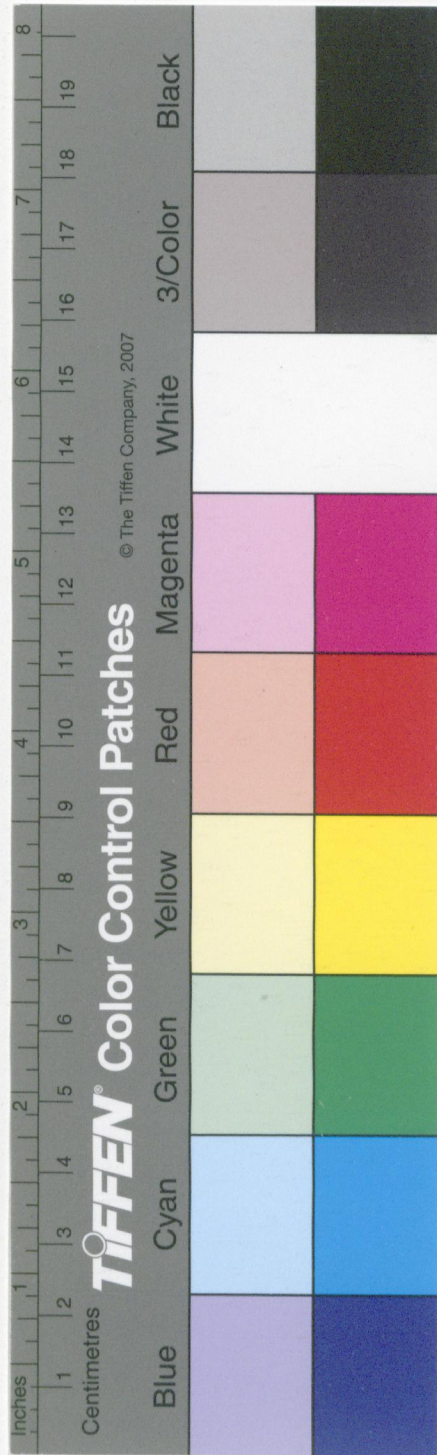
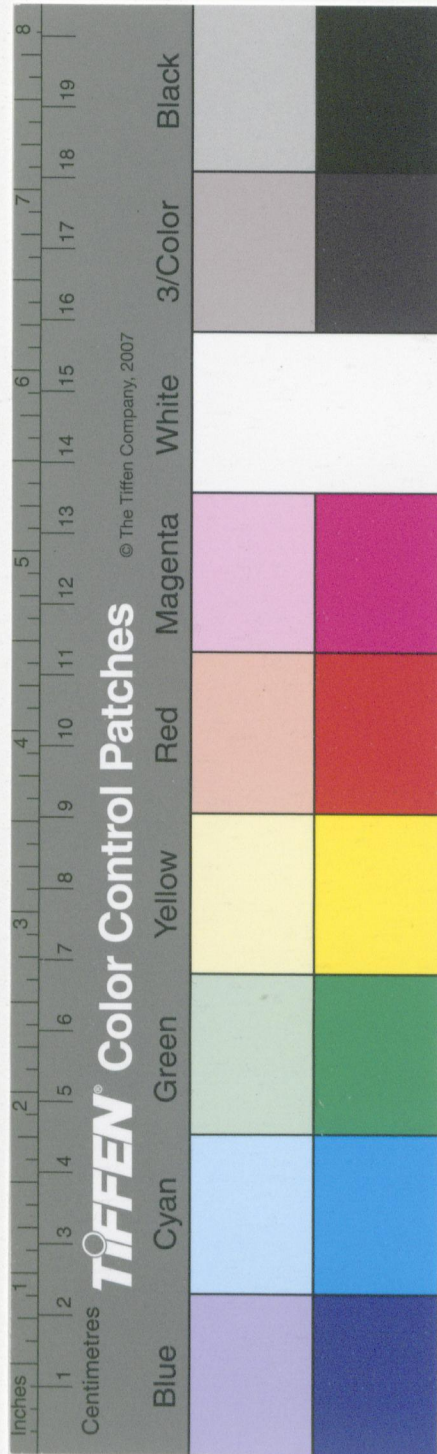

Köbenhavn, Söndag afton 11 maj
Ålskade Annie och Bertta, 1902
Välskligt har jag skrifvit till
Er och jag vill skicka skrifven
till Er i afton, men jag kan
ännu ej gå till Er för att
säg det ganska, - undantaget
om man gör det och låter
sig bli på Er bres. Af Happ-
saken har jag stannat här och
håller det ganska, ty hos Krolus
kan jag mig verkligen som hem-
ma och i morgon begår jag mig
på en direkt till Paris och
Hamburg. Det är en mycket
som drager mig till Paris, nu, så
jag vet att det är så kallt och
mörkt de områden - så jag vill gärna
ha de bres som jag tidigare
skrifvit om som vänta mig
der. - Det är ledsamt att

från Krohn är sjuk - det är anemi,
men vid den åldern kan det vara
farligt, tarom vi säga med en bjuke-
sten. - Det är så underligt att
icke skrifa till mamma och icko
kunna skrifa till henne - detta har
gagnat för mig hela tiden! jag känner
mig så miltvridet "Nervmispunkt",
en gammal afregkommen planet
som rullar omkring i rymden utan
någon sol och håller sig till. En riktig
vår känning skulle kanske för mig
bet, för id oömblick, från de dystra
träden som ännu inte följt mig -
men "hvor skal man jekliche Rosen,
der ingen Rose grov", och hvor skal
man finna vårstämning i detta kalla
Europa, der det frysar i o.m. i havet.
- Alla diskutera den finsta frågan,
med denna resignerade förtryllan
eller ratione denna förtryllade resignation
iför öfvermachten, valdet, stycket, fler-
skalet, som ju är A och O i vår s.k. upp-

typta tid. - Frustrera Marie har mycket
vänligt emot mig i dag och talat
länge om Finland - och ja, vi veta
ja huru varmte levd kungahus och
folk här tagt sig väl sak an. -
Brandes var mycket briljant i
föregående afton - han berättat mest om
Matole France som har dagligen varit
tillsammans med i Paris, Maria med
Clémenceau. - Maria kommer att
skrifa till Marie ang. Mammans posten
samt om små erindringer om store
moder.
Utskild har vi varit i vinter - för det
är sedan var här fukt utslaget, och
att träden knoppade i knopp! Det
var en svår gång för mig i fjöl,
der jag ej vände ^{huru} jag skulle finna
mamma de hemma - den der osäkerheten
under de 40 timmarne för ^{anspän} ~~anspan~~ var
olycklig. Alltså mamma, hur för
skall det vara slut med vår korrespondens,
med denna spöskontakten som
var min lifs största lycka? Jag skall

i Paris samla och om möjligt
 ordna alla brev från mamma. Det
 blir en mycket sorglig plikt, ty
 jag vet att jag blir alldeles utom
 mig då jag ser den välkända hand
 skriften och läser de alltid rader-
 na genom hvilka alltid den lefande
 sunna, ädla andan lyser fram, så
 personlig, så mamma i stort och
 smått. Turen gångar här och var
 vad i utlandet - det och det skall
 jag skrifva om till mamma.
 Jag får ändå lite kurage och
 en del vänlighet mot mig. Jag
 kan inte nog beundra er för
 att ni inte låter er nedsläpas
 och nöptas af sorgen. Men skan
 föddes att gå rak, Gården blott
 så krypa. Gudskad mamma åter
 under min krockryggiga ungdom.
 Och vi skola hålla oss raka,
 inte sannt?
 Gården, alltid Annie och Bertha,
 alla alla från Erna hoda. Alfo

